Administratīvā pārkāpuma lieta Nr.1A770036625

Lietvedības Nr.1A/25/833/26

Rīgas pilsētas tiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2025.gada 5.novembrī

Rīgas pilsētas tiesa šādā sastāvā: tiesnese K.Kraveca,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /Nosaukums A/ sūdzības par Rīgas valstspilsētas pašvaldības policijas 2025.gada 7.marta lēmumu Nr.RPP-25-985-ls.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas valstspilsētas pašvaldības policijas (turpmāk – RVPP) Kurzemes pārvaldes inspektore /Persona A/ (turpmāk – Amatpersona) 2025.gada 22.janvārī pieņēma lēmumu par soda piemērošanu par apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpumu Nr.516152905 (turpmāk – Amatpersonas lēmums) par to, ka 2025.gada 22janvārī, plkst.23.38, transportlīdzeklis Škoda, valsts reģistrācijas numurs /Transportlīdzeklis A/ (turpmāk – Transportlīdzeklis), bija novietots stāvēšanai /Adrese A/, pilnīgi ārpus ceļa, apstādījumu teritorijā, tādejādi neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk – CSN) 114.punktā noteiktās prasības.

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 162.panta pirmo daļu un Ceļu satiksmes likuma (turpmāk – CSL) 57.panta ceturtās daļas 8.punktu transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā

norādītajam transportlīdzekļa turētājam piemērots naudas sods 6 naudas soda vienības, kas atbilst 30 EUR.

[2] Par Amatpersonas lēmumu /Nosaukums A/ iesniedza sūdzību augstākai amatpersonai.

[3] Ar Rīgas valstspilsētas pašvaldības policijas 2025.gada 7.marta lēmumu Nr.RPP-25-985-ls (turpmāk – Iestādes lēmums) Amatpersonas lēmums atstāts negrozīts, bet /Nosaukums A/ sūdzība noraidīta.

Iestādes lēmums pamatots sekojoši:

[3.1] RVPP darbinieki notikuma vietā ieradās pēc 2025.gada 22.janvārī, plkst. 23.20, saņemtās sūdzības par to, ka /Adrese B/, vairāki transportlīdzekļi ir novietoti stāvēšanai apstādījumos.

No Amatpersonas lēmumā norādītajām ziņām un fotoattēliem, kas uzņemti pārkāpuma konstatēšanas laikā, izriet, ka Transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai vietā, kur nav iespējams piebraukt, nepārkāpjot CSN prasības, proti, konkrētā vieta, kur Transportlīdzeklis ar četriem riteņiem ir novietots stāvēšanai, nav satiksmei izbūvēta teritorija, jo dažu betona plākšņu izvietošana zālienā nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī brauktuves malā izveidotu brauktuves paplašinājumu. Kā arī minētā vieta no brauktuves ir atdalīta ar vizuāli viegli uztveramu paaugstinātu apmali, kas skaidri norāda brauktuves robežas.

Konkrētajā gadījumā transportlīdzekļu novietošana nav regulēta ar CSN zīmi, kas atļautu novietot stāvēšanai Transportlīdzekli, neievērojot CSN 114.punktā noteiktās prasības, proti, šajā vietā nav izvietota CSN 537.ceļa zīme "Stāvvieta" vai kāda cita ceļa zīme. Tāpat RVPP rīcībā nav informācijas, ka betona plākšņu izvietošana, lai izveidotu stāvvietu /Adrese A/, būtu saskaņota Rīgas valstspilsētas pašvaldības Pilsētas attīstības departamentā.

[3.2] Izskatot lietu, Iestāde atbilstoši AAL 20.pantam un 21.pantam nav konstatējusi atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus.

[4] Par Iestādes lēmumu /Nosaukums A/ (turpmāk – Iesniedzēja) iesniedza sūdzību tiesā, lūdzot iestādes lēmumu atcelt pilnībā un administratīvā pārkāpuma lietu izbeigt.

Sūdzība pamatota ar šādiem apstākļiem:

[4.1] Norāda, ka Iestādes lēmumā norādīti faktiskai situācijai neatbilstoši fakti un piemērotas neatbilstošas tiesību normas, kuras neattiecas uz faktiskajiem apstākļiem saskaņā ar Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta sestās daļas 2.punktu.

Iestādes lēmums balstīts uz dažiem vairāk kā 9 gadus veciem tiesu nolēmumiem, uzsverot, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas.

[4.2] Norāda, ka Iestāde, pieņemot lēmumu, ignorējusi Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 172.panta pirmo un trešo daļu.

Atsaucas uz AAL 58.panta pirmo daļu un 59.panta pirmo daļu un norāda, ka sūdzību par Amatpersonas lēmumu Iesniedzēja iesniegusi 2025.gada 23.janvārī, līdz ar ko lēmuma pieņemšanas sākuma datums bija 2025.gada 24.janvāris, bet sūdzības izskatīšanas termiņa beigu datums – 2025.gada 24.februāris.

Iestādes lēmums pieņemts 2025.gada 7.martā, tādā veidā sūdzības izskatīšana nokavēta par 10 dienām.

Uzskata, ka Iestādes lēmums acīmredzami ir prettiesisks un pieņemts neiedziļinoties lietas faktiskajos apstākļos.

[4.3] Iestāde lēmumā atsaukusies uz lietai neattiecināmiem tiesas spriedumiem, proti, Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 24.novembra sprieduma lietā 143/AA43-1267-08/5, Administratīvās apgabaltiesas

2011.gada 26.augusta spriedumu lietā Nr.A42745208 un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu lietā Nr.134008015.

Atsauces izteiktas veidā, kā judikatūras sastāvdaļu un tās būtu tiesību pamatavots. Taču Latvijā, kā vienā no kontinentālās Eiropas tiesību loka valstīm, spēkā stājušies un par pareiziem atzīti augstāko instanču tiesu nolēmumi, kuros skaidrotas (interpretētas) tiesību normas – judikatūra, ir palīgavots, izņemot Satversmes tiesas nolēmumus.

Tādēļ Iestādes atsauces uz seniem tiesu nolēmumiem no laika, kad nebija ne CSL 59.panta, ne AAL, ir kļūdainas.

Kopš 2019.gada dzīvojamā zonā ir spēkā daudz vieglāki nosacījumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Atbildības limits par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem dzīvojamā zonā ir 3 naudas soda vienības. Tāpēc Iestāde ir kļūdaini izmantojusi tiesību avotus – nevis piemērojusi spēkā esošu likumu, bet atsaukusies uz lietu neattiecināmiem tiesas spriedumiem, it kā tie būtu tiesību pamatavots.

[4.4] Lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstošs apgalvojums Iestādes lēmumā noveda pie vēl viena procesuāla pārkāpuma – AAL 153.panta pirmās daļas 6.punkta neievērošanas. Proti, Iestādes lēmumā norādīts, ka Transportlīdzeklis bija novietots apstādījumu teritorijā, lai gan faktiski Transportlīdzeklis bija novietots uz betona plāksnēm. Tā kā faktisko apstākļu nenorādīšana vai kļūdainu faktisko apstākļu norādīšana padara Iestādes lēmumu tikai par apstrīdamu, Iesniedzēja uzskata par pienākumu šo Iestādes kļūdu norādīt, lai tiesa pamatoti varētu atcelt iestādes lēmumu un administratīvā pārkāpuma procesu izbeigt.

Iestādes lēmumā nav nekādas atsauces u CSL 59.pantu un CSL 141.pantu, kas saskaņā ar Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta sestās daļas 2.punktu būtu piemērojami lietā.

Iesniedzējas ieskatā materiālo tiesību normu analīze ir būtiska arī šajā lietā, jo Iestāde nav apmācīta atbilstoši piemērot jau vismaz 5 gadus spēkā esošo CSL 59.pantu kopsakarā ar CSN 139.–144.punktiem. Norāda, ka Iestāde vēl jo projām cenšas izdot prettiesisku administratīvos aktus, lai statistiski demonstrētu kaut kādu darbību.

[4.5] Norāda, ka Iestādes atsauce uz CSL 57.panta ceturtās daļas 8.punktu varētu būt pamatota, ja kāds transportlīdzekli būtu prettiesiski piebraucis pie betona plāksnēm dzīvojamā zonā, piemēram, pārkāpta 301.ceļa zīme "Iebraukt aizliegts" vai 303.ceļa zīme "Mehāniskajiem transportlīdzekļiem braukt aizliegts". Pēc būtības CSL 57.panta ceturtās daļas 8.punkts ir paredzēts gadījumos, kad pati stāvēšana nav sodāma darbība, bet nokļūšana līdz stāvēšanas vietai ir neatļauta, piemēram, ja auto ir novietots privātā (citai personai piederošā) teritorijā ceļa labajā pusē pēc iespējas tuvāk nomalei, kur tas nevienam netraucē.

Minētās gramatiskās iztulkošanas robežas nav būtiskas, tāpēc Iestāde nevis meklē pārkāpumu, kā to pieprasa CSL 57.pants, piebraukšanā stāvēšanas vietai, bet pārkāpumu piedēvē par pašu stāvēšanu.

Iesniedzējas Transportlīdzeklis piebrauca betona plākšņu laukumam, nepārkāpjot CSN, tāpēc CSL 57.panta ceturtās daļas 8.punkta piemērošana bija kļūdaina rīcība, kas noveda pie prettiesiska Iestādes lēmuma pieņemšanas.

Tiesību zinātnē ir skaidri norādīts uz Iestādes interpretācijas nepareizību, bet Iestādes vēlme ir nodemonstrēt savu varu ar soda piemērošanu, nevis izpildīt CSL noteikto mērķi – aizsargāt cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu.

[4.6] Līdz 2023.gada 1.janvārim likuma "Par pašvaldībām" 43.panta pirmās daļas 9.punkts paredzēja domei tiesības izdot saistošos noteikumus par administratīvajā teritorijā esošo zālāju, zaļās zonas aizsardzību. Tādā veidā zemes piederībai nebija nozīmes. Šobrīd spēkā esošai Pašvaldību likuma 45.pants paredz domes pilnvaras noteikt saistošos noteikumus attiecībā par publiskā lietošanā nodotu pašvaldības zaļo zonu. Ne visas privātās teritorijas ir uzskatāmas par publiskās lietošanas zonām Rīgas administratīvajā teritorijā. Un /Adrese A/ iekšpagalms ir viena no tādām privātajām teritorijām.

CSL un CSN attiecas uz ceļiem un to nomaļu teritorijām. Uz privātām teritorijām, kas nav nodotas publiskā lietošanā ārpus ceļiem un to nomalēm, CSL un CSN neattiecas.

[5] Ar Rīgas pilsētas tiesas tiesneses 2025.gada 25.mata lēmumu lietas izskatīšana noteikta rakstveida procesā 2025.gada 5.novembrī, nosakot nolēmuma pieejamības datumu 2025.gada 5.novembris. Vienlaicīgi noteikts termiņš rakstveida paskaidrojumu liecību un pierādījumu iesniegšanai, lūgumu un noraidījuma pieteikšanai tiesnesim, ā arī Iestādei uzlikts pienākums sniegt rakstveida atsauksmi uz sūdzībā norādītajiem apstākļiem līdz 2025.gada 22.oktobrim, par ko lietas dalībniekiem paziņots 2025.gada 25.martā.

[6] 2025.gada 9.oktobrī tiesā saņemti iestādes paskaidrojumi, kuros, cita starpā, norādīts, ka jau Iestādes lēmumā norādīts pamatojums Iesniedzēja sūdzības noraidīšanai.

Attiecībā uz Iesniedzējas sūdzības izskatīšanas termiņu paskaidro, ka neliels procesuālā termiņa nokavējums, pats par sevi nav pamats lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanai, jo šis termiņš ir procesuāls, nevis materiāltiesisks, kas neliecina, ka Iestādes lēmums ir prettiesisks pēc būtības. Turklāt Iesniedzējas procesuālās tiesības, tai skaitā, sūdzības iesniegšana un izskatīšana tiesā nav ietekmēta.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, izvērtējot sūdzībā norādītos apstākļu, atzīst, ka Iesniedzēja sūdzība ir noraidāma, bet Iestādes lēmums atstājams negrozīts.

[8] AAL 5.pants noteic, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība.

AAL 48.pants noteic, ka administratīvā pārkāpuma procesā tiesa (tiesnesis) kontrolē administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros pieņemto nolēmumu tiesiskumu un pamatotību.

Saskaņā ar AAL 178.pantu, administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad tiesai rodas šaubas par tās personas vainu, kura saucama pie atbildības, vai par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

[9] Sūdzības Iesniedzēja saukta pie administratīvās atbildības par to, ka nav ievērojusi CSN 114.punktā noteiktās prasības, par ko atbildība paredzēta CSL 57.panta ceturtās daļas 8.punktā.

CSN 114.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Par CSN 114.punkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta CSL 57.panta ceturtās daļas 8.punktā, kas nosaka, ka par stāvēšanu vietās, kur nav iespējams piebraukt, nepārkāpjot ceļu satiksmes noteikumu prasības, piemēro naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešu naudas soda vienību apmērā.

[10] Atbilstoši AAL 225.panta nosacījumiem, tiesa spriedumu pamato ar apstākļiem, kuri nodibināti ar pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā vai kurus saskaņā ar šā likuma 88.pantu nav nepieciešams pierādīt. Tiesa spriedumu drīkst pamatot tikai ar tādiem apstākļiem, par kuriem procesa dalībniekiem ir bijusi iespēja mutvārdos vai rakstveidā izteikt savu viedokli.

AAL 90.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas atbilstoši kompetencei izmanto, lai pierādītu administratīvā

pārkāpuma esību vai neesību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā.

[11] Tiesa secina, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Amatpersonas lēmumā norādītajā vietā un laikā Iesniedzējs Transportlīdzekli novietojis stāvēšanai, nepastāv strīds arī par to, ka apstāšanās un stāvēšanas konkrētā vieta netiek regulēta ar ceļa zīmēm.

Lietā pastāv strīds par to, vai Transportlīdzekļa vadītājs ir novietojis Transportlīdzekli atbilstoši CSN 114.punkta prasībām.

[11.1] Saskaņā ar CSL 1.panta trešo punktu, ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskatot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas. Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves (pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas) [..].

No šīs CSL norādītās definīcijas secināms, ka ceļa nomale ir ceļa sastāvdaļa, kas izbūvēta ceļu satiksmei.

Vērtējot lietā esošos pierādījumus, tajā starpā pievienotos fotoattēlus no notikuma vietas, tiesa secina, ka Transportlīdzeklis novietotos stāvēšanai vietā, kur nav iespējams piebraukt, nepārkāpjot CSN prasības.

Atbilstoši CSL 2.panta 1.punktā noteiktajam, likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu.

CSL 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Līdz ar to, lai izpildītu minētajās tiesību normās noteiktos transportlīdzekļa vadītāja pienākumus un samērotu tos ar pārējo ceļu satiksmes dalībnieku pienākumiem, tiesībām un interesēm, transportlīdzekļa vadītāja rīcībai ir jāatbilst CSN, izņemot tādus gadījumus, kad pastāv objektīvi un no transportlīdzekļa vadītāja gribas neatkarīgi iemesli/apstākļi, kuru dēļ, noteikumu nav bijis iespējams izpildīt. Tieši transportlīdzekļa vadītājs kā ceļu satiksmes dalībnieks ir atbildīgs par CSN noteikumu ievērošanu (*skat. Rīgas rajona tiesas 2018.gada 14.septembra sprieduma lietā Nr.1A33010618 motīvu daļu*).

Noradāms, ka 1968.gada 8.novembra Vīnes konvencijas par ceļu satiksmi 5.panta 1.punkta noteikts, ka ceļu lietotājiem jāievēro ceļa zīmju, satiksmes gaismas signālu un ceļu apzīmējumu norādījumi pat tad, ja tie šķiet pretrunā ar citiem ceļu satiksmes noteikumiem.

[11.2] Izvērtējot lietā esošos fotoattēlus, tiesa secina, ka no lietā esošajiem materiāliem ir konstatējams, ka Transportlīdzeklis Amatpersonas lēmumā norādītajā vietā un laikā novietots stāvēšanai ar četriem riteņiem satiksmei neizbūvētā teritorijā, bet gan uz zālienā novietotām dažām betona plāksnēm, kas nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī brauktuves malā izveidotu brauktuves paplašinājumu. Minētā vieta no brauktuves ir atdalīta ar vizuāli viegli uztveramu paaugstinātu apmali, kas skaidri norāda brauktuves robežas un nepārprotami liek secināt, ka teritorija nav paredzēta transportlīdzekļu novietošanai.

Normatīvajos aktos *expressis verbis* nav norādīts, ka transportlīdzekli nedrīkst novietot apstādījumos vai citās vietās, bet tas nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur, Pieteicēja ieskatā, tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu *(sk. Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 27.01.2016. spriedumu lietā Nr.134008015*).

[11.3] Tiesa vērš Iesniedzējas uzmanību, ka pat vietās, kas atgādina neizmantotas zonas, piemēram, ar minimālu zālienu vai grants segumu, vai konkrētā gadījumā, zālienā izvietotām betona plāksnēm, vadītājam ir

jāievēro piesardzība un jāievēro CSN noteikumu prasības, kuras stingri regulē vietas, kur transportlīdzekļi drīkst apstāties vai stāvēt. Transportlīdzekļa novietošana vietā, kas nepieder ceļu infrastruktūrai (nomalei, ceļa paplašinājumiem vai speciāli izveidotām stāvvietām), tiek uzskatīta par pārkāpumu, pat ja tā izskatās kā iespējama transportlīdzekļa novietošanai stāvēšanai.

Vadītājiem jāievēro piesardzība un jānovieto transportlīdzekļi tikai tādās vietās, kur tas ir atļauts, ievērojot CSN prasības. Turklāt konkrētajā vietā brauktuvei nav speciāli izbūvētas paplašinājuma un transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai nav regulēta ar CSN 537.ceļa zīmi "Stāvvieta" vai kādu citu ceļa zīmi. Tādējādi šāda vieta jāuzskata par neatļautu transportlīdzekļu novietošanai.

[11.4] Likuma (normatīvo aktu) ievērošanas princips ietver prasības ievērot normatīvajos aktos noteikto kārtību. Lai normatīvajos aktos noteiktajam regulējumam pakļauta darbība (transportlīdzekļu stāvēšanas noteikumi) atbilstu likuma (normatīvo aktu) ievērošanas principam un būtu tiesiska, ir jāievēro šo noteikumu prasības un to priekšraksti. Tikai tādos gadījumos, ja ir izpildītas normatīvo aktu prasības, pastāv personas tiesiska paļāvība un ar to saistīti aizsardzības instrumenti, kas konkrētajā gadījumā nav konstatējams, jo ir pārkāptas CSN 114.punkta prasības (sk. *Rīgas pilsētas tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedums lietā Nr.1A68036820 sprieduma 9.6. punktu*).

[11.5] Ņemot vērā iepriekš norādīto tiesa secina, ka ar lietā esošajiem materiāliem – Amatpersonas lēmumu un fotoattēliem, ir kopumā pierādīts, ka Amatpersonas lēmumā norādītajā vietā un laikā Transportlīdzeklis, bija novietots stāvēšanai vietā, kur nav iespējams piebraukt, nepārkāpjot ceļu satiksmes noteikumu prasības, tādejādi neievērojot CSN 114.punkta prasības, par ko administratīvā atbildība paredzēta Ceļu satiksmes likuma 57.panta ceturtās daļas 8.punktā un Iesniedzēja pamatoti ir saukt pie administratīvās atbildības.

[12] Tiesa norāda, ka administratīvais sods tiek piemērots, lai ievērotu likuma normas, kā arī audzinātu apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Tiesa nekonstatē Iestādes lēmumā procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu tā atcelšanai un lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā izbeigšanai.

[13] Attiecībā par CSN 141.punkta piemērošanu dzīvojamās zonās, norādāms, ka dzīvojamā zonā jāievēro gan CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus šo noteikumu 11.nodaļas 141.punktā noteiktās prasības to kopsakarā. Tādējādi, ņemot vērā CSN 141.punktā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām (CSN 11 nodaļa), bet nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums.

Ja CSN 141.punkts būtu jāuzskata par speciālo tiesību normu, kas izslēdz vispārīgās Ceļu satiksmes noteikumu 11.nodaļā noteiktās tiesību normas, tad šāda situācija būtu pretrunā ar dzīvojamo zonu noteikšanas mērķi, turklāt tas novestu pie nepieļaujamas situācijas, kad transportlīdzekļu vadītājs transportlīdzekli varētu atstāt jebkurā vietā.

Apstāklis, ka konkrētajā vietā nav izbūvēta speciāla stāvvieta transportlīdzekļiem, nedod transportlīdzekļu vadītājiem tiesības neievērot CSN 114.punkta prasības.

Līdz ar to secināms, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu saistībā ar ceļu satiksmē konstatētu pārkāpumu, ir piemērojamas tiesību normas, kas noteiktas ceļu satiksmi reglamentējošos normatīvajos aktos – CSL un CSN.

[14] Attiecībā uz Iesniedzējas norādi, ka Iestāde, neievērojot AAL 172.panta pirmajā daļā noteikto sūdzības izskatīšanas termiņu, pieļāvusi būtisku procesuālu pārkāpumu lēmuma pieņemšanā, tiesa pievienojas Iestādes norādei, ka neliels procesuālā termiņa nokavējums pats par sevi nav pamats lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanai tiesā, jo šis termiņš ir procesuāls, nevis materiāltiesisks, kas nozīmē, ka termiņa nokavējums neliedz augstākai amatpersonai izskatīt sūdzību un pieņemt lēmumu.

Tiesa nekonstatē tādus būtiskus procesuālo normu pārkāpumus šajā administratīvā pārkāpuma procesā, kas būtu par pamatu administratīvās lietas izbeigšanai. Apstāklis, ka Augstāka amatpersona, pieņemot lēmumu

2025.gada 7.martā, nevis noteiktajā mēneša laikā, t.i., līdz 2024.gada 24.februārim, neietekmē administratīvā pārkāpuma esības faktu un pie administratīvās atbildības saucamās personas vainojamību.

[15] Attiecībā uz Iesniedzējas argumentu, ka Iestādes atsauce uz senajiem tiesu nolēmumiem nav pamatota, jānorāda, ka tiesu praksi veido spēkā stājušos tiesu nolēmumu kopums, kuros tiek izdarītas vienādas atziņas salīdzināmos gadījumos.

Lai gan Augstākās tiesas judikatūrā atrodamajām juridiskajām atziņām ir lielāks pārliecināšanas spēks, tas nenozīmē, ka zemāko instanču tiesu spriedumos nav atrodama tiesu prakse vai ka tiem nebūtu nozīmes.

Atsevišķi tiesu nolēmumi, kuros vērtēti atšķirīgi faktiskie apstākļi un izdarīti atšķirīgi secinājumi, nevar tikt uzskatīti par stabilu tiesu praksi, kas būtu tieši piemērojama konkrētajai lietai. Šajā gadījumā Iestādes atsauce uz minētajiem tiesu nolēmumiem ir pamatota, apliecinot, ka līdzīgos gadījumos tiesas ir pieņēmušas līdzīgas atziņas. Turklāt, atsaukšanās uz tiesu nolēmumiem pati par sevi nenosaka lietas rezultātu.

[16] Ievērojot šīs lietas izskatīšanā izvērtētos pierādījumus, tiesai nerodas jebkādas pamatotas saprātīgas šaubas, kuras būtu tulkojamas par labu Iesniedzējai un izslēgtu viņas atbildību par izdarīto pārkāpumu.

Tiesas ieskatā, pats apstāklis, ka Iesniedzēja nepiekrīt Amatpersonas un Iestādes secinājumiem, nenozīmē, ka tie ir nepareizi vai lietas faktiskajiem apstākļiem neatbilstoši un nevar būt par pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai. Savukārt Iesniedzējas sūdzībā norādītie argumenti nav tādi, kas varētu būt par pamatu lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanai, bet gan sniegti ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Tiesa atzīst, ka Iestādei izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievērojusi sūdzības Iesniedzējas tiesības, pierādījumi novērtēti, pamatojoties uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem lietas apstākļiem to kopumā. Lēmums lietā ir likumīgs un pamatots. Lietā nav neviena objektīvi pamatota un likumīga iemesla, lai atceltu administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto Iestādes lēmumu.

[17] Kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*sk., piemēram, 61. punktu 1994. gada 19. aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90)*).Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu*). Ievērojot minēto, tiesa atsevišķi izvērtēja tikai tos argumentus, kuri tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa un kas var ietekmēt tiesas spriedumu pēc būtības.

Ievērojot minēto un pamatojoties uz norādītajiem apsvērumiem, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Iestādes lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, tādējādi atstājams negrozīts, bet sūdzības Iesniedzējas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma 224.-228.pantu tiesa,

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas valstspilsētas pašvaldības policijas 2025.gada 7.marta lēmumu Nr.RPP-25-985-ls, bet /Nosaukums A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas tiesā.

Tiesnese K.Kraveca